

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 14-15.

Abban az időben Heródes, a nagyedes fejedelem, meghallotta Jézus hírét, és ezt mondta szolgálóinak: „Ez keresztelő János, ő támadt fel a halottak közül, és ezért működnek általa a csodatévő erők.”

Heródes ugyanis elfogatta Jánost, bilincsbe verette, és börtönbe vettette, testvérének, Fülöpnek a felesége, Heródiás kedvéért.

János ugyanis azt mondta neki: „Nem szabad együtt élned vele.”

Heródes szerette volna megöletni, de félt a sokaságtól, mert prófétának tartották.

Amikor azonban eljött Heródes születésnapja, Heródiás leánya táncolt a társaság előtt, és megtetszett Heródesnek;

ezért esküvel fogadta, hogy bármit kér, megadja neki.

Az pedig anyja unszolásának engedve így szólt: „Add nekem egy tálon keresztelő János fejét.”

A király elkomorodott, de esküje és a vendégek miatt megparancsolta, hogy teljesítsék kérését.

Elküldte embereit, lefejeztette Jánost a börtönben.

Elhozták a fejét egy tálon, átadták a leánynak, ő pedig odavitte anyjának.

Aztán eljöttek tanítványai, elvitték a holttestet és eltemették. Majd elmentek és hírül adták ezt Jézusnak.

Keresztelő János történetéről, ill. élete végéről olvashatunk itt. Az a Heródes, akivel itt, a 14. fejezetben találkozunk, Heródes Antipász, Nagy Heródes király fia. A nagyedes fejedelem tisztség annyit jelent, hogy valaki egynegyednyi terület felett uralkodik. Nagy Heródesnek sok fia volt, de a sok fia közül igazából háromra bízta annak a területnek az irányítását, amely korábban az ő fennhatósága alá tartozott. Heródes Antipász, aki lefejeztette Keresztelő Jánost, egy nagateai király lányát vette el feleségül. Egy alkalommal, amikor Heródes Antipász Rómában járt, hogy meglátogassa testvérét, Fülöpöt, beleszeretett Fülöp feleségébe, Heródiásba. Végül rávette az asszonyt, hogy hagyja el Fülöpöt, és menjen hozzá feleségül. Természetesen ehhez arra is szükség volt, hogy Heródes Antipász elváljon akkori feleségétől. Heródes Antipász ezt meg is tette, elvált akkori feleségétől és Heródiást vette el. Keresztelő János azonban minden köntörfalazás nélkül megmondta nekik az igazat ezzel kapcsolatban: nem helyénvaló, hogy csak úgy elvált a feleségétől, és saját testvérének a feleségét vette el.

Keresztelő János tehát bátran szólt az igazságot Heródes előtt, ezzel azonban természetesen magára haragította őt, aki börtönbe is vettette. Sőt mi több, szerette volna megöletni, csak félt az emberektől, mert a sokaság prófétának tartotta Keresztelő Jánost. Jozefusz Fláviusz könyvéből, a Zsidók Történetéből azt is megtudhatjuk, hogy Heródes tulajdonképpen a halálát kívánta Keresztelő Jánosnak, mégpedig azért, mert nagyon népszerű volt az emberek körében. Heródes úgy vélte, hogy reá és az ő hatalmára és pozíciójára nézve ez mindenképpen veszélyes.

Heródes Antipász bukását végül is saját felesége, Heródiás jelentette, aki egy kegyetlen és rendkívül ravasz asszony volt. Mondanunk sem kell, hogy Keresztelő János Heródiás haragját is magára vonta azzal, hogy nyíltan ellenezte Heródes és Heródiás házasságát. Heródiást is bosszúvágy fűtötte Keresztelő János ellen.

Heródiás megengedte, hogy a lánya, Szalomé, táncoljon Heródes születésnapján a társaság előtt. Szalomé tánca valószínűleg nagyon érzéki lehetett, hiszen a lány megtetszett

Heródesnek. Szomorú azonban látni, hogy Heródiás megengedi, hogy lánya Heródes előtt táncoljon, pedig a lány valószínűleg csak 15-16 éves lehetett.

Úgy tűnik, Heródiásnak nem volt szilárd erkölcsi tartása. Szalomé tehát ott táncol Heródes előtt és Heródesnek ez nagyon tetszik. A tánc befejezésével mindenki őt ünnepli, neki tapsol, és a pillanat hevében Heródes megígéri neki, hogy bármit is kér tőle, teljesíti. Heródiás persze kapva-kap az alkalmon, valószínűleg már előre szólt a lányának, hogy mit kérjen Heródestől. Szalomé így Keresztelő János fejét kéri egy tálon.

Amikor ezt Heródes meghallja, próbál kibújni a kérés teljesítése alól, de aztán mégis csak állja a szavát. Később amikor Kaligula lett Róma császára, Heródes Agrippát, Heródesnek egy másik fiát bízta meg bizonyos területek vezetésével. Sőt mi több, királyi címmel is megajándékozta őt. Az Apostolok Cselekedeteiben is arról olvasunk, hogy Pál Agrippa *király* előtt beszél.

Amikor Heródiás meghallotta, hogy Heródes Agrippa Kaligula császártól királyi méltóságot kapott ajándékba, elküldte a férjét, Heródes Antipászt, Rómába, hogy ő is kérjen a császártól királyi címet. Heródiás ugyanis semmire sem vágyott jobban, mint arra, hogy királynő lehessen. Még mielőtt azonban Heródes Antipász elért volna Rómába, Agrippa királynak tudomására jutott mindez. Követeket küldött Kaligula császárhoz, és figyelmeztette, hogy Heródes Antipász nem megbízható, csak a hatalomra pályázik. Könnyen elképzelhető, hogy fellázad majd a császár ellen.

A császár hitt Agrippa királynak. Amikor Heródes Antipász megérkezett hozzá nemcsak kérte Kaligula császárt, hogy adja neki a királyi címet, hanem Heródiás buzdítására sok pénzt is vitt magával, abban a reményben, hogy le tudja fizetni a császárt. Amikor ott állt Kaligula császár előtt, a császár a pénzt ugyan elfogadta tőle, a királyi címet azonban nem kapta meg. Sőt mi több, Kaligula császár száműzte Galliába.

Ezzel tehát vége szakadt Heródes Antipász uralkodásának. Bár csak Heródest száműzte Kaligula császár, Heródiásnak megengedte, hogy otthon maradjon, Heródiás mégis inkább a férjével tartott. Ez volt az egyetlen tiszteletre méltó dolog Heródiásban.

Heródes Antipász volt tehát az, aki elfogatta Keresztelő Jánost, börtönbe vettette, majd lefejeztette.

A 14. fejezet elején azt írja az Ige, hogy amikor Heródes meghallotta Jézus hírét, hogy mi mindent tesz, valószínűleg felébredt a lelkiismerete, biztosan lelkiismeretfurdalása volt Keresztelő János megöléséért. Amikor tehát hallott Jézusról, azt hitte, hogy Keresztelő János támadt fel a halálból és ezért tudja ezeket a bámulatos dolgokat véghezvinni. Úgy tűnik, hogy Heródes valóban hitt abban, hogy Keresztelő János egy igazi próféta volt.

Amikor meghallotta ezt Jézus, eltávozott onnan hajón egy lakatlan helyre egyedül.

Valószínűleg átment a Galileai tenger másik partjára.

Amikor meghallotta ezt a sokaság, utána ment gyalog a városokból.

Amikor Jézus kiszállt és meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket és meggyógyította betegeiket.

A Galileai tenger mindössze tizenkét kilométer széles. Ha valaki Kapernaumból szeretett volna, például, eljutni Bethsaidába, ez sem hajóval, sem gyalog nem volt egy hatalmas távolság. Sőt, a partról állva, szabad szemmel is látni lehetett, ahogy a hajó átért a túlsó partra. Valószínűleg itt is ez történik. Jézus hajóra száll és Kapernaum felé igyekszik a tavon, az emberek látják, hogy merre tart, és a szárazföldön követik őt. Mire Jézus átért a túlsó partra, már ott várták.

Azért ez nem lehetett könnyű még Jézus számára sem. Biztos megrázta Keresztelő János szörnyű halálának a híre. Ezt abból is láthatjuk, hogy *„amikor Jézus ezt meghallotta, eltávozott egy lakatlan helyre egyedül”*. Úgy tűnik, egy kicsit egyedül akart lenni, talán, hogy feldolgozza a hallottakat, de egészen biztosan azért, hogy imádkozzon. Amikor azonban a túlsó parton kiszállt a hajóból, ott találta a sokaságot, amely rá várt.

Jézus, látva az embereket, elküldhette volna őket: *„Hagyjatok magamra, azért jöttem ide, hogy egyedül legyek és egy kicsit pihenjek.”* Manapság sok nagy szolgálat vezetője ezt a megoldást választja. Jézus azonban nem így reagált. Azt írja az Ige, hogy amikor *„meglátta a nagy sokaságot, megszánta őket és meggyógyította betegeiket”*. Az Úr adjon nekünk egy ilyen szívet az emberek felé, hogy amikor jönnek utánunk, ne arra gondoljunk: *„Miért vannak ezek itt? Nem tudják, hogy egyedül akarok lenni?”* Bárcsak megszánánk őket, hiszen Jézusnál is mindig ezt látjuk. Jézus szíve mindig megindult, amikor látta az emberek szükségleteit. Az Úr adjon nekünk ilyen szívet. Itt is azt olvashatjuk, hogy megszánta a sokaságot és meggyógyította betegeiket.

Tudnunk kell, hogy az emberek többsége nem Jézusra volt kíváncsi. Nem azért mentek oda, hogy befogadják Jézust, hanem azért, mert segítségre volt szükségük. Azt akarták, hogy Jézus gyógyítsa meg őket. Sokan nem akarták elkötelezni magukat Jézus mellett, csak az előnyöket akarták élvezni. Jézus ezzel tisztában volt, és nem ostorozta a tömeget, nem vetette ezt a szemükre, hanem egyszerűen szolgált nekik - meggyógyította őket.

Amikor esteledett, odamentek hozzá tanítványai, és így szóltak hozzá: „Lakatlan ez a hely, és későre jár. Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek a falvakba, és vegyenek ételmet maguknak.”

Jézus azonban ezt mondta nekik: „Nem kell elmenniük, ti adjatok nekik enni.”

Ők pedig így válaszoltak: „Nincs itt egyebünk, csak öt kenyérünk és két halunk.”

Ő pedig ezt mondta: „Hozzátok ide nekem azokat!”

Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a fűre, aztán vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte a kenyereket és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. Miután valamennyien ettek, és jóllaktak, összeszedték a maradék darabokat tizenkét tele kosárral.

Aki pedig evett, mintegy ötezer férfi volt, az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva.

Itt az 5000 ember csodálatos megvendégelésének történetét olvashatjuk - Jézus megsokasította a kenyeret és a halat, hogy mindenki jóllakhasson.

Természetesen azok, akik nem hisznek a csodákban, igyekeznek mindenfélét beleolvasni a történetbe, csakhogy ne kelljen elfogadniuk azt, hogy itt valóban csoda történt.

Az Igéből azt is tudjuk, hogy ez az öt kenyér és ez a két hal egy kisiútól származott, valószínűleg az édesanyja csomagolta neki ebédre. A tanítványok arra kérik Jézust, hogy bocsássa el a tömeget, hogy a közeli falvakban vásároljanak maguknak ennivalót. *„Nem, nem bocsátom el őket”,* mondja Jézus, *„nehogy útközben elájuljanak, még valami bajuk esik.”* Majd így folytatja: *„Ti etessétek meg őket.”* A tanítványok persze úgy érzik, ez teljességgel lehetetlen.

Ha több tízezer forint értékben is lenne nálunk kenyér, akkor sem lenne elég egy ekkora tömeg megvendégeléséhez. Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Mitek van?” Erre András előállt ezzel a kisleányával, akinél volt öt kenyér és két hal. A tanítványok látták, hogy ennyi nem elég egy ilyen hatalmas tömegnek. A kisleány azonban odaadta a nála lévő kenyeret és a nála lévő két halat Jézusnak, aki megáldotta és megtörte a kenyeret, majd szétosztották az emberek között.

Sokan úgy próbálják megmagyarázni ezt a csodát, hogy azt mondják, az emberek abban az időben hordtak maguknál ennivalót, kenyeret és halat, amelyet általában a ruhájuk ujjában rejtettek el. Szerintük, ebben az esetben is arról volt szó, hogy amikor leült az a sok ezer ember, senki nem volt hajlandó elővenni a saját halát, a saját kenyerét. Senki nem akarta azt a többiekkel megosztani. Amikor azonban a kisleány előállt a kenyérral és hallal, mindenki elámult az nagylelkűségén és önfeláldozásán, ami aztán az egész tömeget arra indította, hogy többé ne rejtessék a náluk lévő halat és kenyeret. Mindenki elővette azt és így mindenki jóllakott. Egyesek szerint tehát nem több ez, mint a tömegeket megmozgató kisleány története, pedig egyértelmű, hogy ez nem így van.

Jézus azután nyomban kényszerítette tanítványait, hogy szálljanak hajóba és menjenek át előtte a tulsó partra, amíg ő elbocsátja a sokaságot.

De miután elbocsátotta a sokaságot, felment a hegyre magánosan imádkozni. Amikor beesteledett, egyedül volt ott.

Fontos ezt észrevennünk. Jézusnak nagyon nehéz napja volt. Először is hírt kapott arról, hogy Heródes milyen szörnyűséges úton végezte ki unokatestvérét, Keresztelő Jánost. Ennek hallatán szükségét érezte Jézus, hogy egy kicsit egyedül legyen. Hajóra szállt és egy lakatlan helyre távozott. Átment a Galileai tenger másik partjára, amikor azonban az emberek ezt meglátták, utána rohantak a partra. Amikor Jézus partot ért, már hatalmas tömeg várt rá. Jézus tehát a nap hátralévő részét a sokasággal töltötte. Érzelmileg nagyon kimerítő lehetett számára a nap, mindenekelőtt amiatt, ami Keresztelő Jánossal történt. De nap végére valószínűleg fizikailag is nagyon elfáradhatott, hiszen egész nap a sokasággal volt, megvendégelte őket, szolgált nekik, majd útjára engedte őket. Egy ilyen nap után azt gondolná az ember, hogy most a jól megérdemelt pihenés következik. Jézus azonban nem a pihenést választotta, hanem felment a hegyre, hogy ott imádkozzon.

Ebből is láthatjuk, hogy milyen fontos volt Jézus számára az imádság. Ha egy egész nap után Jézus, aki Isten fia, szükségét érezte annak, hogy félrevonuljon és imádkozzon, erőt kérjen az Atyától, mennyivel inkább van nekünk is arra szükségünk, hogy imádságban menjünk Isten elé és hagyjuk, hogy Ő erősítsen meg bennünket.

Jézus egészen biztosan fáradt volt, sokkal logikusabb lett volna - világi mércével mérve, ha lepihen. Jézus azonban elvonult imádkozni, és egy másik evangélium elárulja nekünk, hogy egész éjjel imádkozott. Ahogy imádkozott, megerősödött. Imádkozás közben Isten minket is megerősít.

Amikor beesteledett, egyedül volt ott.

A hajó pedig már messze eltávolodott a parttól, és a hullámok között hanyódott, mert ellenszél volt.

Mindenképpen tudnunk kell, hogy a völgyben, amely a Földközi-tenger és a Galileai tenger között helyezkedik el, mindig rendkívül erős szél fúj, amely a Földközi-tenger felől érkezik, és felkorbácsolja a Galileai tenger hullámait is. Ahogy tehát a tanítványok Gadara környékéről

Kapernaum felé igyekeztek a tavon, nagyon komoly ellenszéllel volt dolguk. Egyáltalán nem meglepő, hogy küzdöttek a hullámokkal.

A negyedik éjszakai őrjátskor, (vagyis már majdnem reggel volt), odament hozzájuk Jézus a tengeren járva.

Amikor a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrettentek, azt mondták, hogy kísértet, és ijedtükben felkiáltottak.

De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”

Péter ekkor így szólt hozzá: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízen.”

Mire ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, elindult a vízen, és Jézus felé ment.

Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „Uram, ments meg”.

Jézus azonnal kinyújtotta a kezét, kiragadta őt, és ezt mondta neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?”

Bámulatos ez a történet. Úgy tűnik, Péter valóban a vízen járt addig, amíg Jézusra nézett. Amikor azonban hirtelen levette a szemét Jézusról, a körülményeit látta és rádöbrent, hogy viharos a tenger körülötte. Lehetséges, hogy arcul csapta őt egy hullám, és ettől hirtelen feleszmélt és arra gondolt: „Mit keresek én itt?” Amint levette a szemét Jézusról, elkezdett süllyedni. Szinte hallom amint Jézus nagyon kedvesen, de nevetve mondja neki: „Kicsinyhitű, miért kételkedtél?”

Egy nagyon fontos leckét tanulhatunk meg Péter esetéből. Mégpedig azt, hogy mennyire fontos, hogy a szemünket mindig az Úron tartsuk. Olyan könnyű levenni Jézusról a szemünket, és a körülményeinkre figyelni. Amikor elkezdünk a körülöttünk csapkodó hullámokra, a körülményeinkre, a problémáinkra figyelni, bizony elkezdünk süllyedni. Minden nap tartogat számunkra olyan kihívásokat, olyan nehézségeket, amelyektől elvileg elsüllyedhetünk, ha azokra figyelünk, ha megijedünk tőlük és levesszük a szemünket az Úrról. Ne vegyük tehát le szemünket Jézusról, aki Ura a tengereknek, Ura a hullámoknak, Ura a szélnek. Amíg Péter Jézusra tekintett, a vízen járt, a csapkodó hullámok között is; de amint levette Jézusról a szemét, elsüllyedt.

Amikor Péter elkezdett süllyedni, azonnal tudta, hogy kihez forduljon segítségért. Jézushoz kiáltott: „Uram, ments meg!” Bizony velem is hányszor megesett, hogy amikor elkezdtem süllyedni, és Jézust hívtam segítségül, kegyelmesen mindig jött, és segített. „Ó kicsinyhitű, miért kételkedtél?”

A hajóban lévők pedig leborultak előtte, és ezt mondták: „Valóban Isten fia vagy!”

Bámulatos megnyilvánulását látták Krisztus isteni hatalmának.

Átkelve a túlsó partra, Genezáret földjére érkeztek.

Amikor felismerték őt a helység lakói, embereket küldtek az egész környékre és odavittek hozzá minden beteget, és kérték, hogy legalább ruhája szegélyét megérinthessék. És akik csak megérintették, meggyógyultak.

Ne feledjük, hogy Jézusnak nem volt varázsköpenye, amit ha valaki megérintett, automatikusan meggyógyult. Az emberek a hitük miatt gyógyultak meg. Azzal, hogy megérintették ruhájának szegélyét, kinyilatkoztatták a hitüket, ill. megvallották azt.

Létezik passzív hit, ha egyáltalán mondhatunk ilyet, - hogy elméletileg hisszük, hogy Isten számára semmi sem lehetetlen, Isten bármit meg tud tenni. Azt hiszem legtöbbször ebbe a csoportba mindenképpen beletartozik. Arra gondolok például, ha valamilyen betegségben szenvedek és odajön hozzám valaki és azt mondja: „Isten meg tud téged gyógyítani”, akkor én is azt mondom, hogy tudom, hogy Isten képes erre. Vagy amikor ellátogatok egy kórházba, és látom, hogy nagyon sok ember kritikus állapotban van, akkor azt tudom mondani, hogy Isten meg tudja őket gyógyítani, és ezt teljes szívemből hiszem is.

Az valahogy mégis más, amikor mintegy aktiválódik a hitünk - amikor már nem csak azt mondjuk: „Hiszem, hogy Isten meg tud gyógyítani”, hanem amikor azt mondjuk, hogy „Isten meg tud téged gyógyítani, itt és most.”

Azok az emberek akik odamentek Jézushoz és ruhájának a szegélyét megérintették, kinyilatkoztatták ezzel a hitüket. Kifejezésre juttatták azt, amit mindvégig gondoltak. Mindvégig az járt a fejükben: „Ha én odamegyek és megérintem Jézus ruhájának a szegélyét, akkor egészen biztosan meggyógyulok.” Így is történt.

Az Ószövetségben több helyen is látjuk, hogy az embereknek lehetőségük nyílik arra, hogy ehhez hasonló módon kifejezésre juttassák az hitüket. Jézus is lehetőséget nyújtott erre az embereknek. Amikor, például Jézus sárral kent meg a vak ember szemét, és utána azt mondta neki: „Most menj, és mosd le a sarat a szemedről, és akkor látni fogsz”, Jézus lehetőséget biztosított a férfi számára, azáltal, hogy valóban elmegy, engedelmeskedik Jézusnak és lemossa a sarat a szeméről. Ezzel mintegy kinyilvánítja a hitét, megmutatja, hogy valóban hisz abban, hogy meggyógyul, ha ezt megteszi.

Amikor az Ószövetségben Elizeus próféta azt mondta Námánnak, hogy hétszer mártózzon meg a Jordánban, akkor Námánnak ugyanúgy alkalma nyílt hite megmutatására.

Az Apostolok Cselekedeteiben azt látjuk, hogy Pál apostol kötényt és egyes ruházati darabjait betegekre helyezték és azok meggyógyultak. Péter esetében is ugyanezt látjuk. Amikor tudták, hogy Péter egy bizonyos úton fog végigmenni, akkor a betegeket lefektették az út szélére, és amikor rájuk vetődött Péter árnyéka, akkor a betegek meggyógyultak. Miért? Azért mert hittek abban, hogy amikor Péter árnyéka rájuk vetődik, akkor meggyógyulnak. Így módon ki tudták nyilatkoztatni saját hitüket.

Nagyon fontos tehát a mi esetünkben is, hogy legyen alkalmunk kinyilatkoztatni, kifejezésre juttatni hitünket úgy, mint ezek az emberek, akik hittek abban, hogy amikor megérintik Jézus ruhájának szegélyét, akkor meggyógyulnak.

Akkor farizeusok és írástudók mentek Jeruzsálemből Jézushoz,

Vegyük észre, hogy ezek a farizeusok és írástudók nagyon messziről, Jeruzsálemből érkeztek, Jézus ugyanis Galileában tartózkodott. Egy hetet utaztak Jeruzsálemből, hogy Jézussal beszélhessenek és tesztelhessék őt.

És eztmondták: „Miért szegik meg tanítványaid az ősök hagyományát?”

Ne feledjük, hogy a zsidók az írott törvény mellett rendelkeztek olyan hagyományokkal is, amelyek az évek során alakultak ki. Nem voltak írásba foglalva, de olyannyira meggyökereszték a mindennapi életükben, hogy gyakran az írott törvényt is fontosabbnak tartották őket.

Napjainkban is sokszor megfigyelhetjük ahogy egy-egy hagyomány annyira beveszi magát egy-egy kultúrába, egy-egy gyakorlatba, hogy azt rendkívül nehéz azután megtörni. Jézus azonban nem volt hajlandó alávetni magát a hagyományoknak. A zsidók kezében ott volt a Talmud is, ami több kötetben át magyarázta a zsidó törvényeket és szokásokat ill. hagyományokat, amelyekből rengeteg van.

Miért szegik meg tanítványaid az ősök hagyományát? Amikor ugyanis étkeznek, nem mossák meg a kezüket.”

Ebből ne vonjuk le azt a következtetést, hogy a tanítványok soha nem tisztálkodtak. Voltak bizonyos dolgok a zsidó hagyományok szerint, amelyek tisztátalanná tették az embert, és amikor valaki tisztátalanná vált, akkor nem léphetett be a templomba. Mitől vált valaki tisztátalanná? Például attól, hogy tisztátalan dolgot érintett meg. Sőt mi több, ha valami olyat érintett meg az ember, ami valamikor egy tisztátalanhoz hozzáért, akkor ez az ember is tisztátalanná vált. A zsidók szemében a pogányok is tisztátalanok voltak. Így hát amikor pogányok jártak-keltek a poros úton és ottmaradt a lábnyomuk a porban, akkor a pornak azon része, amelyhez a pogányok hozzáértek, szintén tisztátalannak minősült. Ha tehát egy zsidó arra járt és a pogány lábnyomaiban taposott, akkor ő maga is tisztátalanná vált. Bizonyos ételek fogyasztása is tisztátalanná tették az embert.

A tisztálkodásnak nagy hagyománya van a zsidók körében. Pontos utasítások írták elő a mosakodás módját, hogy elérjék a megtisztulás állapotát. Ezt a tisztálkodást étkezés előtt is el kellett végezni, hiszen ha az ember tisztátalan kézzel nyúlt az ételéhez, akkor tisztátalan ételt evett és maga is tisztátalanná vált.

A zsidók tehát egy nagyon bonyolult tisztálkodási szertartással rendelkeztek. Az illető először kinyújtotta, majd könyékben felhajtotta karjait és ezután mindkét kezére vizet öntöttek. A kézmosás közben a víz csak az illető csuklójáig érhetett el, onnan pedig a földre kellett csöpögnie. Bármilyen érintkezés a már piszkos vízzel tisztátalanságot eredményezett. A víz tehát nem érhetett a testét sehol máshol, különben tisztátalanná vált volna tőle. Mivel azonban általában a víz elkerülhetetlenül végigfolyt az alkaron, második lépésként újra vizet öntöttek az illető karjára, miközben azokat lefelé tartotta, és így megszabadult az esetleges tisztátalanságtól. A biztonság kedvéért, ezután még az ujjait is külön megmosta. Ez a fajta mosakodási szertartás nem volt írásba foglalva, ők találták ki, az íratlan hagyományaik részét képezte.

A farizeusok és írástudók mégis fel voltak háborodva, hogy Jézus tanítványai nem követik ezeket. Látni fogjuk, hogy Jézus egyszer s mindenkorra pontot tesz az ilyen és ehhez hasonló témák végére, mert elmondja, hogy mit is gondol valójában ezekről az emberalkotta hagyományokról.

A farizeusok és írástudók tehát azzal vádolták Jézus tanítványait, hogy elvetik az ősök hagyományát, mert nem vetik alá magukat a tisztálkodási szertartásnak mielőtt enni kezdenének. Vegyük észre, hogy mit mond erre Jézus.

Ő így válaszolt nekik: „Ti pedig miért szegitek meg a ti hagyományotokért az Isten parancsolatát?”

Jézus nem azt mondja, hogy egy újabb hagyományt, hanem Isten parancsolatát szegik meg. Legyünk nagyon óvatosak, mert még a gyülekezeten belül is kialakíthatunk olyan hagyományokat és ragaszkodhatunk olyan szokásokhoz, amelyek szembeszegülnek Isten parancsaival.

Emlékszem, egyszer ellátogatott hozzánk an Costa Mesa-i Golgotába egy hölgy Missouri államból. Éppen itt járt Dél-Kaliforniában, és a barátai elhívták a gyülekezetbe. Otthon egy evangélikus gyülekezetet látogatott. Jól emlékszem, hogy az istentisztelet végén odajött hozzám és olyan dühös volt, hogy szinte remegett: „Amikor imádkozott, miért nem fordult az oltár felé?” Nem igazán értettem a kérdést, de utána megismételte. A válaszom az volt: „Azért nem, mert nem gondolom, hogy Jézus ott lakik az oltárban.” Ilyenek az ember alkotta hagyományok. Más esetleg azt mondhatná, hogy miért nem fordultál Jézus szobra felé imádkozás közben. Az által, hogy Jézus szobrot állítunk fel a templomban, megszegjük Isten parancsolatát.

A farizeusok eljutottak arra a pontra, amikor sokkal fontosabbak voltak számukra a saját hagyományaik, mint Isten parancsolatai. És még ők vádolták Jézus tanítványait!? A hagyományaik által szegték meg Isten parancsolatát.

„Mert Isten ezt mondta: Tiszteld apádat és anyádat, és aki gyalázza apját, anyját, halállal büntödjék.

Ti pedig így tanítotok: Ha valaki ezt mondja anyjának vagy apjának: Áldozati ajándék az, amivel megsegíthetnélek, azt ebben az esetben nem köti a parancsolat, hogy tisztelje apját és anyját. Így tettétek érvénytelenné Isten Igéjét a ti hagyományotokért.”

Az Igében Isten egyértelműen int bennünket szüleink tiszteletére. A farizeusok azonban azt mondták, hogy egy esetben szabad gyalázni anyánkat és apánkat: ha azt mondjuk, hogy ez a javukra válik. Ebben az esetben tehát figyelmen kívül hagyható a törvény. Jézus rámutat arra, hogy a saját hagyományukkal tulajdonképpen megszegték Isten parancsát. Érvénytelenné tették Isten Igéjét a hagyományok miatt és azok által. Jézus itt őszintén és minden köntörfalalás nélkül szemükre veti a farizeusok hibáit. Figyeljük meg a következő verset:

„Képmutatók, találóan prófétált rólatok Ézsaiás:

Ez a nép csak ajkával tisztel engem, szíve azonban távol van tőlem.

De hiába tisztelnek engem, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai.”

Az egyházon belül sok helyen saját dogmatikát alakítanak ki, amelyeket gyakran Isten Igéjénél és Isten parancsainál is feljebbvalónak tartanak.

Ekkor odahívta a sokaságot és így szólt hozzájuk:

Látni fogjuk amint Jézus a fejükre borítja saját hagyományait.

„Halljátok és értsétek meg!

Nem az teszi tisztátalanná az embert ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná az embert.”

Jézus tehát felemeli hangját a farizeusok emberalkotta hagyományai ellen, melybe beletartozik a rituális kézmosás vagy bizonyos ételek fogyasztása.

Tanítványai ekkor hozzálépve megkérdezték tőle: „Tudod-e, hogy a farizeusok megbotránkoztak, amikor meghallották ezt a beszédet?”

Ő pedig így válaszolt: „Minden palántát, amelyet nem az én mennyei Atyám ültetett, ki fognak gyomlálni.”

A világban tehát nőnek olyan palánták is, amelyeket nem az Atya ültetett, és ezeket ki fogják gyomlálni.

„Hagyjátok őket,

nem a ti dolgotok ezeket kigyomlálni.

világtalanok vak vezetői! Ha pedig vak vezet világtalant, mind a ketten gödörbe esnek.”
Péter ekkor ezt kérte: „Magyarázd meg nekünk az előbbi példázatot.”

Mire gondol itt Péter? Arra, amikor Jézus azt mondta, hogy *„nem az teszi tisztátalanná az embert ami bemegy a száján, hanem ami kijön a szájából, az teszi tisztátalanná”*. Péter arra kéri Jézust, hogy magyarázza meg mit akar ezzel mondani.

Ő pedig így szólt: „Még ti is értetlenek vagytok?

Nem gondoltok arra, hogy minden ami bemegy a szájon gyomorba jut, és az árnyékszékre kerül?

Ami azonban kijön a szájából, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná az embert.

Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások, és az istenkáromlások.

Ezek teszik tisztátalanná az embert. De az, hogy mosdatlan kézzel eszik, nem teszi tisztátalanná az embert.”

Nem kell tehát egy mosakodási szertartásnak kitenni magatokat minden étkezés előtt, mert nem az teszi tisztátalanná az embert, ami bemegy a száján. Ami azonban kijön a szájából, megmutatja, hogy mi van az ember szívében. A szánkon az jön ki, ami a szívünkben van: a keserűség, a düh. Amint ezeknek hangot adunk, tisztátalanná válunk.

Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón területére.

Tíruszt és Szidónt már Fönícia területén találjuk, Jézus egyre inkább kivonul a zsidók lakta területekről.

És akkor egy kánaáni (föníciai) asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltott: „Uram, Dávid fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek!”

Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá tanítványai és kérték: „Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik.”

A tanítványok kérték Jézust, hogy lépjen már valamit az ügyben, mert az asszony már felettébb idegesítette őket.

De ő így válaszolt: „Én nem küldetem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhainhoz.”

Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: Uram, segíts rajtam!

Jézus erre így válaszolt: „Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.”

Az asszony azonban így felelt: „Úgy van, Uram! De hisz a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullanak.”

Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod!” És meggyógyult a leánya még abban az órában.

Első olvasásra úgy tűnik, hogy Jézus nagyon hidegen, elutasítóan, majdhogynem sértően bánik ezzel az asszonnal. Néhány dolgot ezen a ponton mindenképpen le kell szögeznünk. Először is azt, hogy Jézus kezdettől fogva tudta, hogy meg fogja gyógyítani ennek az asszonynak a lányát. Jézus pontosan tudja, hogy kinek mi van a szívében, és beelátott ennek az asszonynak a szívébe is. Látta a hitét. Jézus úgy vezette a beszélgetés fonalát, hogy az asszony szavakkal is kifejezte, megvallotta Jézusba vetett hitét.

Jézus először nem válaszolt az asszonynak, nem szólt semmit. Az asszony azonban nem hagyta magát és kietartott. Olyannyira kietartó volt, hogy már a tanítványok mentek oda Jézushoz és kérték, hogy tegyen valamit, mert annyira idegesítette őket. *„Én nem küldettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz”* – folytatja Jézus. Biztos vagyok benne, hogy ezt az asszony is hallotta, mégsem adta fel. *„Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét.”* Izráel gyermekeire gondol itt Jézus.

A héber nyelvben a kutyákra két különböző szót használtak. A zsidók gyakran a pogányokat is kutyáknak nevezték, és ez egy nagyon kemény pejoratív jelentést hordozó kifejezés volt. Hozzá kell tennünk, hogy a héber nyelvben nincsenek szitkozódások vagy káromkodások. Ha tehát egy zsidó ember káromkodni akar, akkor ezt más nyelven kell megtennie, mert a héber nyelvben erre nem talál alkalmas szavakat. Amikor azonban a zsidók valakiről azt mondták, hogy „kutya”, ez nagyon erős negatív jelentéssel bírt. Többnyire a pogányokat illették ezzel a szóval. Miért éppen a kutyákhoz hasonlították őket? Abban az időben sok kóbor kutya volt, amelyek falkákba verődtek, és rátámadtak az emberekre. Nagyon veszélyesek voltak és mindenki gyűlölte őket.

A héberben egy másik szót is használtak a kutyára, amely valójában egy kiskutyát jelentett. Kiskutyákról volt tehát szó, akik ott voltak az asztal körül, amikor a gyerekek vacsoráztak. Akkoriban az étkezéshez még nem használtak evőeszközöket, hanem kézzel ettek. Miután befejezték az étkezést, szalvéta gyanánt, egy kenyérdarabba törölték meg a kezüket. Ez a darab kenyér jutott az asztal mellett várakozó kiskutyának.

Amikor tehát Jézus azt mondja, hogy *„nem jó elvenni a gyermekek kenyerét és odadobni a kutyáknak”*, abban a kultúrában mindenki értette, hogy miről van szó. Az asszony azonban ezt hallván így felelt: *„Úgy van, Uram! De hisz a kutyák is esznek a morzsából, amely uruk asztaláról hullanak.”* Jézus mintegy szóra bírta az asszonyt, hogy kifejezze hitét, és ugyanakkor Jézust is cselekvésre készítette. A hit tehát győzedelmeskedett.

Egy elkeseredett anyát látunk itt. Sokan közületek is el vagytok keseredve, mert lányaitok rossz úton járnak. Lehet, hogy nem gyötri őket gonosz lélek, mégis okot adnak az elkeseredésre. Legyetek olyan kietartóak mint ez az asszony. Nem volt hajlandó megválni Jézustól, amíg meg nem kapta a kívánt segítséget.

Mit is mondott neki Jézus? *„Asszony, nagy a te hited.”* Érdekes, ezt mondja Jézus a római századosnak is.

Jézus azután eltávozott onnan, elment a Galileai tenger mellé, felment a hegyre és ott leült. Nagy sokaság ment hozzá, és bénákat, nyomorékokat, vakokat, némákat és sok más beteget vittek magukkal. Ezeket Jézus lába elé tették, és ő meggyógyította őket.

A sokaság pedig csodálkozott, amikor látta, hogy a némák beszélnek, a nyomorékok épek lesznek, a bénák járnak, a vakok pedig látnak, és dicsőítette Izrael istenét.

Jézus ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: „Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton.”

Tanítványai így válaszoltak: „Honnan volna itt a pusztában annyi kenyérünk, hogy jóllakassunk ekkora sokaságot?”

Jézus megkérdezte tőlük: „Hány kenyereitek van?” Ők így feleltek: „Hét, és egy kevés halunk.”

Ekkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre.

Azután vette a hét kenyeret és a halakat, hálát adott, megtörte és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak.

Mindnyájan ettek és jóllaktak, azután összeszedték a maradékokat hét tele kosárral.

Négyezer férfi volt, aki evett, az asszonyokat és a gyermekeket nem számítva.

Ezek után elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba és lement Magadán vidékére.

Magadán városa körülbelül három kilométerre délre feküdt Kapernaum városától. A régészek meg is találták a város a maradványait, ahonnan többek között Mária Magdaléna is származott.

Érdekes, hogy egyesek nem olvassák figyelmesen a Bibliát. Egy templomot emeltek ugyanis Magadán város romjainál, amelyet „A kenyér és hal templomának” neveztek el, azt állítva, hogy Jézus pontosan azon a helyen vendégelte meg a négyezer embert. Az Ige itt viszont azt mondja, hogy „*Jézus elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba és lement Magadán vidékére*”, tehát Magadán vidékére Jézus csak a tömeg megvendégelése után érkezett. Ha azonban ellátogatunk Izraelbe, biztosan ide is elvisznek bennünket, sokan ugyanis valóban váltig állítják, hogy a négyezer ember megvendégelésére ott került sor, Magadán városában, ahol ma a templom áll.